Kırk yıllık bir şiirin izinde:

URAMA'DA ZAMAN

***Urama**, bir zamanlar her yaz mevsiminde Posof'un 16 pare köyünün yaylacılarını ağırlayan ve Acara sınırında bulunan meşhur bir yayladır. Posoflu **Âşık Müdamî**'nin Urama üzerine söylediği şiirleri daha önce bu sayfalarda çıkmıştı. **Zeyrek**'in yıllar önce yazdığı bu şiirinde yer alan bazı motifler ne yazık ki bugün yok: Sürüler, davullu zurnalı barlar, seyranlar ve kağnılar… Urama'nın yaylacıları çok azalmış olsa da yağmuru, çisesi, güneşi, bin bir çeşit çiçeği ve bestelerle akan çağıl çağıl suları hâlâ var… Yanı başındaki Acara, Sovyet karanlığından çıkmış, üzerindeki kızıl azap kalkmıştır. Gürcüler Müslüman köylerine kilise yapmış olsa da Acara, geleceğe daha umutla bakmaktadır.*

Bizim Ahıska

Toprak damların üstünde bulut bulut
Tezek dolu ocakların tütünü
Kuşlukta memeleri pembe ellere bırakır
İneklerin bütünü.

Hürriyet şarkılarına hasret
Acara'da köknar ağaçları
Son ışıklarla yıkanır
Dağların öte yamaçları.

Bir temmuz akşamı olsun da
Gör davullu zurnalı barları
Bir telde bin bestedir
Urama seyranları.

Eşsiz bir nağme başlar
Dağlardan dönen sürünün sesiyle
Gecenin karası göğe yükselir
Arsıyan'ın tepesiyle.

Dağların ardına düşer
Vâdesi dolan koca fener
Tepelerin gölgesiyle
Başbaşa kalır yayla damları
Taşlardan dökülürken
Mâhur beste başlar sularda
Burda akşamları.

Geceleri burda kucak kucağa
İnsan toprak su davar sığır
Karşıda Acara kan ağlıyor
Azap çöker ruhlara ağır ağır.

Şafağın kızıllığında kim bilir
Nice umutlar var
Boşluğu yıkar ansızın
Bir hırçın rüzgâr.

Eylülde kağnılar gıcırdar
Yayla dönüşü
Bir mevsim boyu süren dünya
Tükenir.
Taşlı yollardan köye dönen gönüllerde
Ayrılık hüznü derindedir.

Yunus Zeyrek
Millî Kültür dergisi-1977

Urama'dan Acara'ya bakış.